

РЕШЕНИЕ

№ 23349

гр. София, 07.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 30.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4240** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на Г. Н.,[ЕГН], чрез адв. С. с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ел. поща: [електронна поща](#) срещу т. 3 от решение № Ж-317 от 01.04.2025г на КЕВР с което на основание чл.22 ал.1 и ал.7 от ЗЕ и чл.147 ал.1 от Н. № 3 е прекратено производството по подадена от нея и Д. М. жалба срещу Електроразпределение Север АД във връзка с пет конкретни искания.

След като е съобразил естеството на самата жалба искането в нея, съдът с разпореждане от 29.04.2025г. е указал на жалбоподателката да заяви изрично дали оспорна съдебно Решението на КЕВР или сезира самата Комисия с искане то да бъде оттеглено.

С молба от 14.05.2025г. жалбоподателката заявява, че поддържа жалбата, а в случай,че КЕВР оттегли решението си,придвид допусната в него фактическа грешка дала отражение на волеизявлението, то производството следва да се прекрати.

Твърди се допуснато нарушение на производствените правила и в нарушение на материалния закон.

В частност - решението е постановено по неправилно изчисление на срок,като работната група е пресметната 7-месечен срок,започващ от 19.07.2024 като изтичащ на 19.04.2025г., вместо на 19.02.2025г. С изложените съображения иска отмяна на акта. В тази връзка нарушени са чл.4 ал.1 и ал.23,чл.6 ал.1 и ал.5, чл.7,чл.10,чл.33,чл.35,чл.36 и чл.145 и сл. от АПК и чл.2 ал.1 т.1,14 и 16 и ал.2, чл.13,чл.22 и чл.23 от З..

Съдът приема, че жалбата е редовна – като подадена в съответствие с изискванията за форма,

съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирани лица, в срок, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществото на спора, с оглед твърдението на страните и предмета на служебна проверка, съдът съобрази:

Производството пред КЕВР е образувано по жалба на Г. Н. и Д. М. във връзка със сключен договор за присъединяване на обект към електроразпределителната мрежа № ПУПРОК-9798-ДПРОК-5898/05.12.2020г. подписан на 08.12.2022г., с която жалба се твърди, че жалбоподателите са изпълнили своето задължение, респ. заплатили такса за присъединяване, но до момента ЕРП Север АД не е изпълнило задължението си.

С оспорваната точка т.3 от процесното Решение КЕВР, на основание чл.22 ал.1 и ал.7 ЗУ вр.чл.147 ал.1 от Наредба № 3 е прекратил производството в частта относно искането:

- КЕВР да задължи в 7-дневен срок ЕРП Север АД да изпълни задълженията си съгласно договор № ПУПРОК-2268-ДПРОК-2212/11.08.2020г и Допълнително споразумение № 1 към него.

- КЕВР да задължи в 7-дневен ЕРП Север АД да изпълни задълженията си съгласно договор за присъединяване № ПУПРОК-9798-ДПРОК-5898/05.12.2022г.

- Твърдение за извършено нарушение по отношение на изготвяне на отговор в срок съгласно чл.143 ал.3 от Наредба № 3 и т.3.3.7 от Лицензия № Л-138/07/13.08.2004г.

- Искането за среща в която спорът да бъде разрешен доброволно с участието на служител на Комисията.

- Искането ЕРП Север АД да предложи проект на допълнително споразумение с цена за неговото присъединяване съгласно чл.33 от Наредба IN № 1 без нейната ал.4 и съобразно чл.120 ал.1 ЗЕ.

В тази връзка с оспореното решение е прието, че съгласно чл.9 т.3 от договор № ПУПРОК-9798-ДПРОК-5898/05.12.2022г. срокът за изграждане и въвеждане в експлоатация на присъединителните съоръжения е 7м. и той започва да тече от датата на влизане в сила на разрешение за строеж по ЗУТ за изграждане на присъединителните съоръжения. Разрешение за строеж № 91/31.05.2024г. е влязло в сила на 19.07.2024г., т.е. 7-месечния срок за изграждане и въвеждане в експлоатация на присъединителните съоръжения е до 19.04.2025г., с оглед на което ЕРП не е изпаднало в забава на изпълнение на сключения договор, респ. искането за задължителни указания се явява неоснователно.

От друга страна и за посоченият в искането на жалбоподателя Договор № ПУПРОК-2268-ДПРОК-2212/11.08.2020г. адвокат С. не е представил документ от който да е видно, че е валидно упълномощен да представлява страните.

Във връзка с твърдението за извършено нарушение по отношение на изготвяне на отговор в срок съгласно чл.143 ал.3 от Наредба № 3 и т.3.3.7 от Лицензия № Л-138/07/13.08.2004г., Комисията е установила, че съобразно твърденията на жалбоподателя, жалбата е изпратена до ЕРП Север АД на 26.02.2025г. и заведена с вх.№ от 21.02.2025г. Съгласно чл.26 т.9 от Общите условия за достъп и пренос на електрическа енергия пред мрежата на ЕРП Север АД дружеството се задължава да дава писмени обяснения по подадени жалби или сигнали в срок от 30 дни от получаването им. В този смисъл ЕРП е спазил срока, фактът, че в становището с изх № 7159445 не е посочена дата не е довело до неполучаване на отговора в срок, респ. липсата на този реквизит не обуславя наличието на нарушение.

Също така КЕВР, с писмо от 06.03.2025г е изпатила жалбата до дружеството за извършване проверка по компетентност и становище по случая, а не съгласно т.3.3 от Лицензия № Л-138-07/13.08.2024г. Жалбата е получена от дружеството на 06.03.2025г., а изпратеният отговор е от 11.03.2025г.

Поради което е прието, че изпратените отговори са съобразно нормативните изисквания и не са в нарушение на закона.

Във връзка с искането ЕРП Север АД да предложи проект на допълнително споразумение с цена за неговото присъединяване съгласно чл.33 от Наредба № 1 без нейната ал.4 и съобразно чл.120 ал.1 ЗЕ е прието, че:

Обектът, чието присъединяване се иска се намира кв.96 УПИ-Х-2319 с оглед на което цените за присъединяване са съгласно чл.33 ал.2 и ал.6 от НАРЕДБА № 1. Определената в чл.36 ал.1 от Договор № ПУПРОК-9798-ДПРОК-5898/05.12.2022г. цена в размер на 696 е правилна съгласно чл.33 от Наредба № 14 и по цени в съответствие с Решение № Ц-002/29.03.2022г. на ДКЕР. В този смисъл искането да бъде предложена нова цена е квалифицирано като неоснователно.

На последно място и във връзка с искането за организиране на среща в която спорът да бъде разрешен доброволно с участието на служител на Комисията, енергийният регулатор е приел, че този способ, предвиден в нормата на чл.144 ал.2 от Наредба № 3 е полежително от страна на страните, а не задължителна за организиране при поискването и. Не е налице необходимост от допълнително изясняване на споа. Дужеството е било уведомено за това искане от страна на жалбоподателя, но чрез своят мълчалив отказ е отекла необходимостта от провеждането му.

В рамките на проведеното на 30.06.2025г. съдът изрично е указал на жалбоподателя да заяви изцяло ли оспорва административния акт по т.3 алтернативно в конкретни подточки.

В отговор е заявено, че се оспорва решението по т.3 в неговите части относно първо тире – във връзка с договора за присъединяване от 11.08.2020г., второ тире – във връзка с договора от 05.12.2022г. и трето тире – относно твърденията за извършено нарушение за изготвяне на отговор съгласно чл.143 ал.3 от Наредба № 3 и т.3.3.7 от Лицензията на предприятието.

С оглед предмета на служебна проверка, твърденията на страните и съществото на спора, съдът съобрази и приема:

Процесното решение е постановено от компетентен орган, съгласно чл.22 ал.1 от ЗЕ вр. чл.142 ал.1 т.1 Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката/Наредбата/.

Безспорно описаната по-горе жалба представлява жалба срещу ЕРП Север АД, респ. ЕКВР разполага с компетенцията по чл.22 ал.1 ЗЕ. Успоредно с това ЕКВР разполага с компетентност да не/дава задължителни указания, съобразно ал.5 на посочената норма.

Същото е в съответствие с изискванията за форма и съдържание, съобразно чл. 59, ал. 2 от АПК.

При постановяването му са спазени процесуалните изисквания на закона като е изготвен доклад по жалбата от ресорната дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“, проект на решението, а самото решение е прието на редовно заседание с изискуемият кворум.

Същевременно обаче незаконосъобразно е решението в частта с която е прието, че ЕРП не е изпаднало в забава на изпълнение на сключения договор, респ. искането за задължителни указания за изпълнение на задълженията съгласно договор за присъединяване № ПУПРОК-9798-ДПРОК-5898/05.12.2022г. се явява неоснователно.

След като ЕКВР е приела, че съгласно чл.9 т.3 от договор № ПУПРОК-9798-ДПРОК-5898/05.12.2022г. срокът за изграждане и въвеждане в експлоатация на присъединителните съоръжения е 7м. и той започва да тече от датата на влизане в сила на разрешение за строеж по ЗУТ, като разрешение за строеж № 91/31.05.2024г. е влязло в сила на 19.07.2024г., то е следвало да съобрази, че 7-месечния срок изтича на 19.02.2025г., вместо 19.04.2025г.

По силата на чл.72 ЗЗД срокът, който се брои по месеци, изтича в съответното число на последния месец. Отчитайки, че годината се състои от 12 календарни месеца и при проста съпоставка поредността на месеците при изчисляване 7-месечен срок налага извода, че съответното число от 7-я месец е 19.02.2025г. Неправилно изчисленият срок от страна на КЕВР води да превратно приложение на законовите разпоредби, поради което актът следва да се отмени, а преписката да се върне за съобразяване приложимата нормативна уредба и извършване на анализ по съществото на искането, какъвто КЕВР не е извършила, осланяйки се на неправилно изчислен срок за произнасяне като неизтекъл.

Решението следва да се отмени а преписката да се върне на КЕВР за произнасяне по същество.

На следващо място и във връзка с възражението относно незаконосъобразност на акта в частта с която е прекратено производството, респ. отхвърлено искането КЕВР да задължи в 7-дневен срок ЕРП Север АД да изпълни задълженията си съгласно договор № ПУПРОК-2268-ДПРОК-2212/11.08.2020г и Допълнително споразумение № 1 към него:

КЕВР е посочила, че договор за присъединяване № ПУПРОК-2268-ДПРОК-2212/11.08.2020г. не касае г-жа Н., договорът е сключен с друго лице и касае друг обект.

По делото е приложено копие на въпросният договор/виж л.63 и сл./ видно от който съконтрахенти на ЕРП Север се явяват Д. П. и А. П., а договора определя условията за присъединяване на обект в [населено място], ул. П., УПИ II-242/ПИ 10135.3506.242/.

В рамките на настоящото производство и въпреки предоставената му възможност жалбоподателя не ангажира нитакви реални твърдения за незаконосъобразност на акта в тази му част, в т.ч. такива позволяващи поне да се предположи връзка между него и визирият договор. Ето защо и при липса на такива възражения, както и при наличие на договор за коренно различен обект, сключен между коренно различни лица, съдът приема изводите на КЕВР за обосновани а жалбата за неоснователна, респ. подлежаща на отхвърляне.

На трето място и във връзка с незаконосъобразност на акта в частта с която е отхвърлено твърдението за извършено нарушение по отношение на изготвяне на отговор в срок съгласно чл.143 ал.3 от Наредба № 3 и т.3.3.7 от Лицензия № Л-138/07/13.08.2004г., съдът съобрази:

По силата на визирият разпоредба жалбата се подава до комисията чрез съответното енергийно предприятие или В и К оператор, които са длъжни да извършат проверка по нея и да я изпратят в комисията заедно със становището си, както и цялата преписка по нея, в 7-дневен срок от получаването на жалбата.

Жалбата на дружеството е подадена до КЕВР чрез ЕРП Север АД с вх. № 7159445/21.02.2025г.

Жалбата/виж л.39/ е изпратена по мейл чрез ЕРП Север АД до КЕВР. Като следствие - с писмо до КЕВР изх. № 7159445/без посочена дата/ ЕРП Север изразява становище относно жалбата, като към него прилага самата жалба, копие на договора, копие от предходна комуникация между страните – искания и отговори по запитване, коие от разрешение за строеж и копие на вече анализирият като неотнотим договор от 11.08.2020г. Това писмо на ЕРП Север е заведено в деловодството на КЕВР като жалба на г-жа Н. с вх. № Е-11ИН/26.02.2025г. В този смисъл съдът счита твърденията на жалбоподателя за напълно неоснователни. 7-дневен срок е спазен, видно от датата 21.02.2025г. на изпращане на жалбата и датата 26.02.2025г. на завеждане становището и приложените от ЕРП документи в деловодството на КЕВР.

Видно от самото писмо до КЕВР е налице изложено становище от ЕРП Север. Дали същото е правилно, изчерпателно или обосновано е въпрос по същество на спора. За да се приеме наличие на процесуалната норма на чл.143 ал.1 от Наредбата следва да не е спазен срока за изпращане жалбата, становището и преписката до КЕВР. Т. нарушение не се констатира.

Що се касае до допълнително изразеното от адв.С. оспорване на становището на ЕРП, то същото

е изпратено до КЕВР на 14.03.2025г. и е било предмет на анализ в приключилото административно производство. Налице са и допълнително възложени от ЕКВР проверки по случая, а именно – писмо до ЕРП от 06.03.2025г. с изготвен и изпратен от дружеството отговор на 11.03.2025г.

Поради това жалбата следва да бъде охвърлена и в тази и част.

При този изход от спора основателни са претенциите на страните за присъждане на адвокатско, респ. юрисконсултско възнаграждение съобразно нормата на чл. 143 ал.1 и ал.3 от АПК.

С оглед размера на претенцията съдът съобрази и приема:

Жалбоподателята е била представлявана от адвокат по силата на сключен договор за правна помощ, сключен на основание чл. 38 ал.1 т.3 предл.1 и 3 от закона за адвокатурата. Процесуалният представител претендира съдът да му присъди адвокатско възнаграждение с включен ДДС.

На въпрос на съда в какво качество представлява доверителката си, адв.С. заявява, че същата му е племенница.

От съдържанието на договора не се установява подобна кауза/нито подобна клауза/респ., твърдението му също е неподкрепено от доказателства.

В посочената нормативна конструкция по ЗАДВ. е регламентирана възможността адвокат да оказва безплатно съдействие на лица, които имат право на издръжка, както и роднини, близки или на друг юрист за което му се дължи адвокатско възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2. Възнаграждението се дължи на самият адвокат, а не на представляваното лице.

От своя страна прилагането на Наредба № 1/2004 с автоматизъм е постановка трайно противоречаща на правото на ЕС.

В едно от своите най-актуални актове в материята, а именно – определение № 50015 от 16.02.2024г. по т.д. № 1908 по описа за 2022, ВКС е постановил ясно, че:

„...представителството по чл.38, ал.1, т.2 ЗА се осъществява само по силата на изявление, че лицата са материално затруднени. Заплащането на възнаграждение по ЗПП е предпоставено от отчет на адвоката, като конкретният му размер се предлага от адвокатския съвет с оглед вида и количеството на извършваната дейност и се определя от НБПП (чл.38 ЗПП) в границите на посочени минимален и максимален размери, докато с нормата на чл.38, ал.2 ЗА е вменено задължение на съда да присъди минималното възнаграждение по наредбата на съсловната организация, без възможност да го намалява под определения размер.

Възнагражденията, предвидени в наредбата по ЗПП, са значително в по-нисък размер от тези в наредбата по ЗА за един и същи вид работа. Конкретно: по НЗПП за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 лв. до 360 лв. и може да бъде увеличено с 50% при интерес над 10000 лв., а за приподписване на касационна жалба – от 50 лв. до 120 лв., съответно по Наредба № 1/2004 г. – минималното възнаграждение при интерес до 10000 лв. е 1300 лв., а за изготвяне на касационна жалба или отговор - в размер не по-малко от 1200 лв.

При така посочените особености в правната уредба на адвокатските услуги се установява, че е налице непропорционалност при заплащане на оказвана адвокатска помощ на материално затруднени лица, като са създадени два режима, преследващи идентични цели, но постигащи различни крайни резултати в разрез с принципите на конкурентност.

Несъответствието се изразява в това, че са създадени облекчени условия за осъществяване на безплатно процесуално представителство за материално затруднени лица по ЗА (без преценка от съда на икономическото им състояние), като въпреки това насрещната страна е задължена да възмезди правната защита в по-висок размер от този по НЗПП и то такъв, който е приет от

съсловната организация на адвокатите и е обвързващ за съда. В този смисъл социалната помощ се прехвърля изцяло в тежест на насрещната страна, а адвокатска услуга, независимо че е била поета за изпълнение с тази цел, престава да се счита за предоставена в обществен интерес, след като възнаграждението на адвоката се определя в размер, под който той не би могъл да договаря дори и в общия случай.

Несъразмерност има и при възмездяване на процесуалното представителство, осъществявано от юрисконсулт по чл.78, ал.8 ГПК и това на адвокат по чл.38, ал.2 ЗА, като и в двете хипотези възнаграждението не е уговорено в договор за правна защита по конкретно дело, а се определя от съда, който е обвързан от размерите по две различни наредби, независимо че услугата се осъществява винаги от правоспособни юристи. Действително при определяне на възнаграждение от съда по НЗПП съществува възможност за преценка на фактическата и правна сложност на делото предвид посочените минимални и максимални размери, а ограничението до максималния размер по чл.78, ал.8 ГПК отразява обстоятелство, че юрисконсултът работи по договор с представлявания. Независимо от това насрещната страна понася в различен размер отговорността за разносните в зависимост от избора на доверителя – дали да се представлява от юрисконсулт или от адвокат.

Решението на Висшия адвокатски съвет за приемане на наредба за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения представлява съгласуване на цените от всички участници на пазара на адвокатски услуги и преследваните цели, дори и същите да са легитимни за този сектор, не могат да се постигат чрез възлагане на задължение на съда при безплатно процесуално представителство възнаграждението да бъде в посочения в наредбата минимален размер.

Въведеното с чл.38, ал.2 ЗА правило, че съдът присъжда възнаграждение в определения от Висшия адвокатски съвет размер, който е значително по-висок от приложимите размери в аналогични случаи, без възможност на съда да прецени вида, количеството и сложността на извършената работа, създава изкуствени икономически бариери при защитата на правата и интересите на участниците в гражданския процес и представлява нарушение на конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, в какъвто смисъл е даденото тълкуване в решението по дело C-438/22 на СЕС.

По изложените съображения нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА, препращаща към Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения не съответства на правото на ЕС, поради което не следва да се прилага. Посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото“.

Посочените съображения настоящият състав възприема изцяло, като счита за напълно недопустима една нормативна постановка като процесната, изразяваща се в създаване на двоен и коренно различен стандарт на възнагражденията при заплащане на правна помощ/приложима в случаите на материална затрудненост/ и заплащане на правна помощ на материално затруднени лица но по закона за адвокатурата.

Извън това нормативното определяне на размера на едно възнаграждение, чиято същност следва да бъде подчинена на правилата на свободно договаряне при това с автоматизъм, СЕС е квалифицирал ясно като антиконкурентна постановка и е задължил националният съдия да отказва присъждането на обезщетения в такъв размер под риск от нарушение на правото на

ЕС/виж решение от 25 януари, 2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71/.

Освен това хипотезата на чл.38 ал.1 т.1 от ЗАдв. ясно визира материално затруднени лица. Тази категория лица са законодателно квалифицирани и това качество подлежи на доказване и установяване. Подобно установяване и доказване по делото не е проведено. Нещо повече самият адв.С. заявява, че осъществява правна помощ на племенница, с което сам изключва приложението на тази хипотеза към претенцията си. От своя страна наличието на роднинска връзка е регламентирано в хипотезата на чл.38 ал.1 т.3 от ЗАдв. Такава роднинска връзка обаче не е доказана изобщо по делото. Освен това защитата интересите на роднина не може да се превърне в способ за обогатяване на адвоката от насещната страна. Роднина и работодател са две различни категории дори и по смисъла на Закона за адвокатурата. Привидното максиране на двете постановки с факта, че разноските се поемат от насрещната страна не променя този факт, доколкото адвоката черпи правото си на възграждане именно от представителство на свой роднина. И доколкото заплащането на възграждане при процесуално представителство в условията на роднинска връзка представлява социално-хуманен /макар и с преобладаващ личен сантиментален/ акт, то осъществяването му не може и не следва да се подведе под режима на възграждане в условия на свободно, по занятие, пазарно упражняване на професия, така, както адвокатската дейност е регламентирана в Наредба №1/2004г. От своя страна Наредба № 1/2004 също няма за предмет предоставяне на правна помощ и осъществяване на процесуално представителство на лица в затруднено положение или на близки и роднини, нито държи сметка за личните отношения между тях. Разграничението между НЗПП и Наредба № 1/2004 е ясно и нормата на чл.38 ЗАдв. не може да бъде прочетена превратно с цел заобикаляне на същността, естеството и отношенията между страните, при и по повод осъществяването процесуално представителство.

С оглед изложеното и като съобрази, че делото е без материален интерес, частично благоприятният изход от спора, както и неговата ниска фактическа и правна сложност изразяваща се в неправилно изчислен срок от страна на КЕВР, съдът приема, че в полза на адв.С. следва да се присъди сумата от 120/сто и двадесет/ лева, съобразно чл.24 от НЗПП.

По аналогичен начин в полза на ответника следва да се заплати също сумата от 120лв., определена предвид ниската фактическа и правна сложност на спора, както и предвид факта, че ответника е бил защитаван от юрисконсулт, но същевременно по две от трите оспорвани точки от решението изходът е в негова полза.

С оглед изложеното и на основание чл. 172 ал.2 предл.второ и четвърто, Административен съд София град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № Ж-317 от 01.04.2025г на КЕВР **В ЧАСТТА по т.3, второ тире**, с което е прекратено производството по искането на Г. Н. и Д. М. КЕВР да задължи в 7-дневен ЕРП Север АД да изпълни задълженията си съгласно договор за присъединяване № ПУПРОК-9798-ДПРОК-5898/05.12.2022г.

ИЗПРАЩА НА КЕВР преписката по жалба вх. № Е-11ИН-00-112/26.02.2025г. подадена от Г. Н. и Д. М. за произнасяне по искането им КЕВР да задължи в 7-дневен ЕРП Север АД да изпълни задълженията си съгласно договор за присъединяване № ПУПРОК-9798-ДПРОК-5898/05.12.2022г., за произнасяне при спазване на указанията по прилагане на закона изложени в мотивите на решението.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Н. срещу т.3 от Решение № Ж-317 от 01.04.2025г на Комисия за енергийно и водно регулиране В **ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ.**

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране да заплати на адв. С. С., ЕГН [ЕГН], сумата от 120/сто и двадесет/ лева.

ОСЪЖДА Г. Н., [ЕГН], да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране сумата от 120/сто и двадесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: